

Parmakları Üşüyen Karınca

– İbrahim Kilik · 29 Nisan 2010

Parmakları üşüyordu karıncanın.
Yüreği pıt pıt heyecandan.
Ama öylesine emindi çıktığı yoldan.
Halil'de tevekkül, karıncada gayret.
Hayret ve gaflet imansızlığa şaşarken.
Nemrut zaman geçtikçe biraz daha batıyordu.
Karınca ateşe değil aslında gülistana su taşıyordu.
Geçtiği yollara billûrdan ter damlarken,
Dudaklarında su susuyordu.
Üşüyordu karıncanın incecik parmakları.
Minik kalbinde karınca İbrahimî bir sevda taşıyordu.
Bir düş görüyordu hayra yorulası.
Karşısından hayır geliyordu, şerler eriyordu.
Cümle yaratılmışlar, incecik parmaklarına imreniyordu karıncanın.
Canın canana feda edilmesi gerekince,
Kırmıyordu gözünü karınca.
Karınca kararınca kıyam ediyordu Nemrut'a, puta.
Onun gibi odun taşımaktansa cehenneme.
Hu diyordu su taşıyordu gül bahçesine.
Minik nefesiyle halil'e serinlik veriyordu.
Eriyordu putlar, ateşler sönüyordu.
Deliriyordu Nemrut.
Karıncanın gönlünde gül açıyordu zaman.
Gülistan oluyordu an.
İman çağ açıyordu, nur saçıyordu melekler.
Beklerken nasipliler buldu devleti ,nasipsizler kahroldu.

Ateşin gül açtığına şahit oldu karınca.
Varınca huzura anlatacak gördüklerini ,
Nemrut kaçacak delik arayacak fellik fellik,
Ne çare boynunda yafta imansızlık, ilkellik.
Karınca kararınca su taşırken ataşe,
Nemrut cehennemine odun taşıyordu.
Ateş, bulutlar, mancınıklar,
İbrahim'e reva görülen zulme şaşıyordu.

Nemrut durmadan felaketine kořuyordu.
Gaflet,dalalet, hıyanet niřan u ziřan idi onun için.
şimdi vuruyor kalın kafasını taşlara niçin, niçin...
Gönlünde sonsuz huzur karıncanın,
Huzurda huzurun manasını şerh ediyor.
Bir melek karıncaya imreniyor.
İşte parmakları üşüyen karınca o diyor...
Ankara, 29.04.2010 İ.K